

Fischer: Jeg ønsker i al Korthed at modfige en Yttring af den sidste ærede Taler og forsaavidt indirecte en Yttring af den høitærede Indenrigsminister. Det blev nemlig af det ærede Medlem, under Henvisning til en Yttring af Indenrigsministeren, udtalt, at Sagens Principer være saa klare, at man uden Videre kunde gaae til at sige Ja eller Nei. Jeg tror ikke, det kan siges med fuldkommen Ret, at Sagen paa noget Punkt er saaledes klar, at man uden Betænkelighed i en eller anden Retning kan skrive dertil, og jeg vil dog — da denne Udtalelse naa paany er fremkommen — tillade mig at minde om, at det, hvormed Alle ere enige, er, at der foreligger en Misbrug, den Misbrug nemlig, at man indretter Forpagtningscontracten paa 50 Aar, som i Gjeringen blive paa et langt kortere Næremaal. Maa jeg nu da spørge, hvilket det Middel er, som er paavist, at skulle kunne høde paa denne Mangel? Der staaer eet anvist her i Lovkastet, det med de 7 Aar, men det er ubrugeligt, det have Alle anerkendt, og den høitærede Indenrigsminister har ikke hændt dets Brugelighed; jeg tror ogsaa, at han skyder denne Deel af Sagen fra sig. Det, der altsaa væsentligt har bidraget til at sætte Sagen i Bevægelse, har man aldeles intet Middel fundet imod. Saaledes staaer i mine Dine Sagen i dette Dieblif.

Formanden: Det er Spørgsmaalet om Udvalgs Medsættelse, der her er under Forhandling. Det kan ikke altid undgaaes ogsaa, at berøre selve Lovforslagets Indhold, men jeg vil dog bede om, at man ikke optager hele Discussionen derom paany.

Brock: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler har udtalt, idet det ogsaa for mig staaer, som om det er vigtige Principspørgsmaal, der komme under Forhandling ved nærværende Sag. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere herpaa, men kun fremhæve, at dertil kommer, at det maa være ganske vitterligt for Alle — thi det er jo blevet indrømmet fra alle Sider —

at Lovforslaget quaa undergaae adskillige Endringer; og at der i dets Details nu findes megel vigtige Savn. Det er saaledes blevet indhændt to Gange her idag, og jeg skal tillade mig at gjøre det 3die Gang, at der ikke i Lovforslaget er udtalt det Allermindste om, hvad Følgen af dets Dvertrædelse skal være, ffjoudt det jo er aldeles nødvendigt, at vide dette, thi uden det vil Lovv. blive, hvad en gammel Forsfatter i Oldtiden kaldte det, en lex imperfecta. Det er ikke engang af den høitærede Indenrigsminister i fjerneste Maade blevet antydet for os, hvad der i saa Henseende skal gjælde, om der skal indsættes visse Straffebestemmelser, eller hvilke Regler der overhovedet skal gives om Dvertrædelsens Følger.

Indenrigsministeren: Jeg vilde særdeles gjerne have holdt omig uden høitærede Forhaands Paamindeelse om, ikke nu at gaae ind paa Sagens Realitet, hvogstavelig efterrettelig, men naar den ene Valer efter den anden kommer ind paa Sagens Realitet, saa er det meget vanffeligt for mig at undgaae at svare derpaa her. — Jeg skal da svare det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Brock); at, dersom han havde fulgt Forhandlingerne i Folkethinget, saa vilde han have fundet, at der netop der var opstillet et Forslag i den af ham omtalte Retning, som jeg for mit Vedkommende kunde tiltræde, men som blev forkastet der. Det ærede 1ode kongevælgte Medlem (Fischer) maa jeg dernæst gjøre opmærksom paa, at, naar jeg har talt om Misbrug af Forpagtninger, afluttede i Genhold til Forordningen af 15de Juni 1792, da er det langffra, at jeg derved har havt det Forhold, som han berørte, for Die, hvormod jeg har tænkt paa den Misbrug at tage Indfæstning af saadanne Forpagtninger, uden tvøvrigt at underkaste sig de Bestemmelser, som Fæstelovgivningen har etableret.

Formanden: Jeg skal dog til den sidste Yttring af den høitærede Indenrigsminister føie den Bemærkning, at det ved Forhandlingen om Udvalgets Medsættelse, som sagt, vel kan være vanffeligt ganske at undgaae, at komme ind paa Sagens Realitet, men at dette ikke